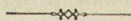

Що є овой унеръ що напра'и,
 Аль ке бѣше отъ твоя умщина,
 Аль ке бѣше отъ твоя-та майка?“
 И ѣ рече Митре Поморянче:
 „Умщина-та отъ моя-та майка,
 Юнащина отъ мене да знаишъ.“
 Префърлѣ преку църно море,
 Излего'е на край на краище.
 Го догледа Митре'а-та майка,
 Го пречека съ големъ калабалакъ.
 Тога рече Митре добаръ юнакъ:
 „А егиди млади гемиджіи!
 Не вардите нова-ва геміа,
 Тук' вардите свършени девойки,
 Що ни дошле сами на геміа,
 Земайте си п' една на юнака,
 'Секой дома си да си одите.“
 Си зедо'е млади гемиджіи,
 Отидо'е 'си-те при майки си.
 Митре'а майка унеръ ми сторила,
 Три месеци свадба ми чинила.
 И си рече Петре Вайрадинче:
 „Арно сторилъ Митре Поморянче,
 Какъ му сториѣ, пойке ми го стори,
 Нещо атаръ пакъ не ми останвитъ;
 Какъ съ грабитъ свършена момичка!
 Зари неа трѣсетъ пойдо'е.“

185.

Стоянъ и Бояна.

Отъ Струга.

„Учи ме, майко, карай ме,
 Какъ да Бояна пограбамъ?“ —
 „Учамъ те, синко, научамъ,
 Какъ да Бояна пограбишъ.
 Напра'и църква стретъ село,
 'Си-те девойки ке до'ѣтъ,
 И калешести невѣсти

И църнооки вдо'ици,
 И бѣла Боя ке до'итъ.“
 Си стана Стоянъ сиромашъ,
 Напра'и църква стретъ село;
 'Си-те девойки дойдо'е,
 И калешести невѣсти,
 И църнооки вдо'ици,